

LO CAMP DE TARRAGONA

PERIÒDICH CATALANISTA

Anys 2.— Núm. 64.— Diumenge 20 de Octubre de 1901.

LO QUE VOLÈM

«Volèm la llengua catalana ab caràcter oficial i que sian catalans tots los que desempenyin càrrechs públics: volèm Cortes catalanas, no sols per estatuhir nostre dret y lleys civils, sino tot quant se refereixi a la organizació interior de nostra terra: volèm que catalans sian los jutges y magistrats y que dintre de Catalunya's tallin en última instancia ls pleys y causas: volèm ser árbitres de nostra administració, fixant ab entera llibertat las contribucions y impostos, y volèm, en fi, la facultat de poder contribuir a la formació del exercit espanyol per medi de voluntaris ó diners, suprimint en absolut las quintas y llevas en massa y establint que la reserva regional forosa presti servey tan sols dintre Catalunya.» (Del manifest de la Unió Catalanista de 16 de Mars de 1897).

Ara vá bé

L'efecte que ha produhit en aquesta ciutat lo Manifest que publicarem lo passat diumenge, tardará a esbarrarse de la memoria dels bons tarragonins. No's recorda cap altre document electoral pera'l qui l'opinió pública hagi demostrat sa conformitat d'una manera més unànime y eloqüent. Y és que'l Manifest que'ns ocupa, és la veritable veu del poble, lo ressó de las aspiracions honradas de la gent que pensa, sufreix y treballa, la senyera que'ns ha de portar pels camins de la bona administració, de l'avens y de la cultura, després de combatre y de vence l'estúpid caciquisme que'ns desgoverna.

Avuy podèm dir ben alt que'l poble de Tarragona ha conseguit ja un triomf indiscutible. Vivia retret, ensopit, mirant ab indiferència com las collas dels vividors polítichs se repartían amistosamente la seva hisenda; s'anava decandint per moments sota'l jou d'aquestas mirgradas oligarquias qu'exploitan lo poder pera afavorir als amichs particulars y als propis interessos; entelatls los ulls pels efectes d'una llarga y aparent agonia, no veyia la llum de la veritat y de la justícia que ha d'esparhordir als asquerosos vampirs, xucladors de la sanch del poble, y tot d'una Tarragona s'ha refet, desahant ab valentia als qui constituïen en amos y senyors de quatre *quidams*, se creyan que podían disposar a gratient de la voluntat de la població.

Miserables són los qui ab armas de mala lley, ab encobertas injurias y ab grollers insults, pretenen deturar un poble que camina ab pas segur vers la seva emancipació. Miserables, si, y criminals de la més baixa estofa, són los qui pera satisfar la seva vanitat ó la seva concupiscència, no reparan en desvergonyir-se, llessant al carrer, pera que tothom los trepitji, los escassos restos d'una dignitat molt discutible. Y a n'aquests miserables, a n'aquests criminals, la justícia popular ha de condemnarls a morir civilment entre'l desprecci de la gent honrada y decenta, que ha sortit de l'indiferentisme pera salvar los sagrats interessos de la ciutat, agabellats per una tayfa de negociants que aquí mercadejan ab la cosa pública.

A la classe obrera

Lo nostre estimadíssim confrare de Barcelona *La Renaixensa*, còpia y comenta en sa edició del passat dimars, la comunicació que la Comissió encarregada de redactar lo Manifest electoral dirigi a la Federació Obrera d'aquesta ciutat.

Siguèmhí tots

No sembla sino que sigui un delicté preocuparse del benestar y pervindre de Tarragona, ó bé qu'aquesta feyna quedi reservada a uns quants senyors que de tant ferla s'han gastat als ulls del poble, que ab rahó ó sense rahó no vol saber res d'ells.

Fins ara la cosa los hi havia anat de allò mellor; s'acostavan las eleccions, feyan una distribució de llochs, anavan a votar los de sempre, los més se quedavan a casa, y tenían vostés a varis senyors ellegits casi sense oposició. Hem volgut dexondir lo al poble, ferli veurer quins són sos debers y sos drets, y ja tenim al punt de dalt a tots los polítichs de ofici que no poden transigir en que séls hi fassi la contra.

Per ventura'l dret que tenen ells de fer política, no és un deber de tots? ¿O és que a las poltronas municipals sols hi poden assentarshi los qui comptin ab la voluntat d'un cacich ó altre?

Parte de salut, senyal d'epidemia

Hi ha qüestions que més valdria no tractarlas, però ja qu'en ellas s'hi véu una barreja innoble de cinisme y mala fé, molt apesar nostre, apelant a l'opinió pública de la gent honrada y digne, de tothom que conservi un senyal de prohisme, ne parlaré: nos referim a la campanya anti-catalana, anti-tarragonina y indecanta que contra nosaltres fa una claveguera inmundada d'odis y de rancunias que com a orgue del centralisme no vol sino despertar antagonismes y promoure rezels entre'ls fills de Tarragona. Aquest guarda rodas no sabem si per sa estupidesa y imbecilitat ó si per l'impudicia de sas formas, en mans de forasters desagrahits, massells morals capossos de totes las baixesas, sols serveix pera insultar vilment a personas digníssimas prou conegudas aquí y a fóra.

Y tot perquè, senyors? Perque s'acostan las eleccions municipals y véuen que tirant al carrer la gent de bé, la que fins ara no ha volgut anar a vetllar amorosament per sos interessos y ara's proposa anarhi pera mereixer y obtenir la confiança y'l respecte de sos administrats, los vividors polítichs se tindran de mirar de lluny la casa comunal, l'ideal de tots sos afanyos.

Abans de parlar de la inconseqüència política d'estimadíssims amichs y companys, debèm fer constar que aixó ho endossém als cacichs, a molts dels prohoms polítichs y mentors d'última hora que del partit conservador s'han passat, ja poden suposar perquè, al partit liberal y del liberal al conservador, com si cambiessin de camisa.

Parte de salut, senyal d'epidemia

Lo nostre estimadíssim confrare de Barcelona *La Renaixensa*, còpia y comenta en sa edició del passat dimars, la comunicació que la Comissió encarregada de redactar lo Manifest electoral dirigi a la Federació Obrera d'aquesta ciutat.

Són tan encertadas las observacions de *La Renaixensa* y tan conformes ab la nostra manera de pensar, que és ab ver gust que reproduhim y fem nostros los esmentats comentaris. Diuhen aixís: «Ja debían llegar nostros suscriptores en l'edició del diumenge l'hermosa crida que varen fer los principals comerciantes, industrials, homes de carrera y artesans als vehins de Tarragona, pera lograr tenir un Ajuntament bon administrador y després del tot de tota idea política. Ja's debían fixar en lo que deya respecte a l'element obrer, que té dret com lo qui més a tenir representació veritable en las corporacions populars com en las de caràcter polítich.

Donchs bé, avuy aquella crida vá complementada per l'hermosíssima comunicació que la Comissió que va redactar lo Manifest ha dirigit a la Federació Obrera de Tarragona y que transcribim més avall.

Parte de salut, senyal d'epidemia

Lo nostre estimadíssim confrare de Barcelona *La Renaixensa*, còpia y comenta en sa edició del passat dimars, la comunicació que la Comissió encarregada de redactar lo Manifest electoral dirigi a la Federació Obrera d'aquesta ciutat.

Són tan encertadas las observacions de *La Renaixensa* y tan conformes ab la nostra manera de pensar, que és ab ver gust que reproduhim y fem nostros los esmentats comentaris. Diuhen aixís: «Ja debían llegar nostros suscriptores en l'edició del diumenge l'hermosa crida que varen fer los principals comerciantes, industrials, homes de carrera y artesans als vehins de Tarragona, pera lograr tenir un Ajuntament bon administrador y després del tot de tota idea política. Ja's debían fixar en lo que deya respecte a l'element obrer, que té dret com lo qui més a tenir representació veritable en las corporacions populars com en las de caràcter polítich.

Donchs bé, avuy aquella crida vá complementada per l'hermosíssima comunicació que la Comissió que va redactar lo Manifest ha dirigit a la Federació Obrera de Tarragona y que transcribim més avall.

Y ara, per compte propi, permetisens duas paraulas, ja que a parlar nos obliga l'acort pres lo passat dijous per la Federació Obrera.

